

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. M.**
státní příslušností Irák,
t.č. v X
sídlem X
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č.j. KRPA-337206-46/ČJ-2017-000022

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 1. 2018 č.j. KRPA-337206-46/ČJ-2017-000022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13 se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“). Původní doba zajištění uložená rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2017 č.j. KRPA-337206-11/ČJ-2017-000022 a prodloužená rozhodnutím ze dne 13. 10. 2017 č.j. KRPA-337206-26/ČJ-2017-000022, rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017 č.j. KRPA-337206-32/ČJ-2017-000022 a rozhodnutím ze dne 15. 12. 2017 č.j. KRPA-337206-39/ČJ-2017-000022 byla napadeným rozhodnutím žalovaného prodloužena o 30 dnů.
2. Žalobce v žalobě namítal, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí došlo k pravomocnému zrušení rozhodnutí o prodloužení zajištění (a to rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2018 č.j. 1 A 143/2017-36), na jehož základě byl žalobce zajištěn v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí; jelikož rozhodnutí o prodloužení zajištění je rozhodnutím, které je přímo navázáno na existenci rozhodnutí o zajištění (či předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění) a může tedy obstát pouze za předpokladu jeho existence, je zrušení takového rozhodnutí skutečností, kterou se musí soud přezkoumávající rozhodnutí o prodloužení zajištění řídit. Žalobce dospěl k závěru, že jelikož rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017 č.j. KRPA-337206-39/ČJ-2017-000022 bylo zrušeno rozsudkem č.j. 1 A 143/2017-36, který nabyl právní moci dne 22. 1. 2018, nemůže obstát ani navazující napadené rozhodnutí. Žalobce dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž zásada dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), neplatí bezvýjimečně, a rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2016 č.j. 4 A 108/2015-36, a uvedl, že v posuzovaném případě nastala stejná situace jako ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 4 A 108/2015.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval stav řízení, uvedl, že dne 22. 1. 2018 žalovaný obdržel rozsudek zdejšího soudu č.j. 1 A 143/2017-36, na jehož základě byl žalobce dne 23. 1. 2018 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců. Podle žalovaného v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy před vydáním zrušujícího rozhodnutí Městského soudu v Praze, žalovaný vycházel ze skutkově zjištěného stavu, kdy jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k prodloužení zajištění právě o 30 dnů; žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nezbylo nic jiného než zajištění žalobce nadále prodloužit. Žalovaný z těchto důvodů navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.

5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 17. 9. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky po zastavení vozidla, v němž se vyskytoval společně s dalšími pěti osobami arabského vzezření. Policisté zadrželi řidiče vozidla pro podezření z přečinu dle § 340 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice. Stejného dne byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v rámci nějž uvedl, že se jmenuje A. M., narodil se X v Kurdistanu a je irácké státní příslušnosti. Žalobce dále uvedl, že z Iráku letecky odcestoval do Turecka, kde byl asi měsíc. Měl domluvenou cestu do Německa přes jednoho muže. Z Turecka cestoval se skupinou lidí do Rumunska. Z Rumunska byl převezen v kontrolovaném vozidle přes Slovensko do České republiky. Řidiči žalobce nic neplatil, měl mu zaplatit až po příjezdu do Německa. V Německu měl žalobce v plánu požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že mu v Rumunsku snímali otisky prstů, ale o azyl zde nežádal. Žalobce měl v úmyslu v Německu pracovat. V České republice ani Evropské unii nikoho nemá, jeho rodina žije v Iráku. Do České republiky přicestoval nedopatřením a zůstat zde nechce. Žalobce je zdravý, neužívá žádné léky, má pouze 180 eur na cestu a jídlo. Následně bylo žalovaným z evidence Eurodac zjištěno, že žalobce požádal dne 25. 8. 2017 v Rumunsku o udělení mezinárodní ochrany. Na základě výše uvedeného rozhodl žalovaný o zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rumunska dle Dublinského nařízení, a to na 30 dnů.
6. Dne 4. 10. 2017 zaslala rumunská strana souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. Žalobci bylo dne 10. 10. 2017 oznámeno rozhodnutí o jeho předání do příslušného členského státu, tedy Rumunska. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu dne 18. 10. 2017 spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Žalovaný přistoupil k prodloužení zajištění žalobce vždy o 30 dnů, a to dne 13. 10. 2017, 15. 11. 2017 a 15. 12. 2017. Jelikož nebylo do vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto příslušným soudem o přiznání či nepřiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o přemístění žalobce, nepočala dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení běžet lhůta 6 týdnů pro realizaci předání žalobce. Žalovaný proto dne 12. 1. 2018 žalobou napadeným rozhodnutím přistoupil k dalšímu prodloužení doby zajištění žalobce, přičemž po vydání napadeného rozhodnutí vydal Městský soud v Praze rozsudek ze dne 22. 1. 2018 č.j. 1 A 143/2017-36, jímž rozhodl o zrušení předcházejícího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 15. 12. 2017 č.j. KRPA-337206-39/ČJ-2017-000022 a o vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek zdejšího soudu č.j. 1 A 143/2017-36 nabyl právní moci dne 22. 1. 2018, přičemž dne 23. 1. 2018 byl žalobce dle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců propuštěn ze zajištění.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.; soud však bral v potaz skutečnost, že tato zásada neplatí bezvýjimečně, viz níže), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 1 A 143/2017-36 ze dne 22. 1. 2018 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobce. Za této situace zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce nemůže samo o sobě obstát, a přisvědčil žalobci v tom, že jsou dány podmínky pro výjimku ze zásady přezkoumání rozhodnutí podle skutkového a právního stavu k datu jeho vydání ve

smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, zásada dle § 75 odst. 1 s.ř.s. neplatí bezvýjimečně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č.j. 7 Afs 299/2016-25, kde jsou v odst. [20] uvedeny některé typové případy, kdy se zásada dle § 75 odst. 1 s.ř.s. neuplatní).

9. Jako rozhodující důvod pro zrušení nyní napadeného rozhodnutí soud spatřuje skutečnost, že bylo zrušeno rozhodnutí podkladové, tj. rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce ze dne 15. 12. 2017, a za této situace proto nemůže již obstát rozhodnutí, kterým byla doba žalobcova zajištění prodloužena o dalších 30 dní (byť bylo napadené rozhodnutí vydáno ještě před vydáním zmíněného rozsudku zdejšího soudu č.j. 1 A 143/2017-36). Napadené rozhodnutí je rozhodnutím navazujícím, jež upravuje dobu, resp. délku zajištění, a nikoliv rozhodnutím, které by se vypořádávalo s otázkou, zda došlo ke splnění podmínek zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
10. Soud rovněž vycházel z dosavadní judikatury – v obdobných věcech dosud rozhodly stejně jak Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2016 č.j. 4 A 108/2015-36, tak i Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 7. 2016 č.j. 32 A 40/2016-19. Zdejší soud nevidí důvodu, proč se od této judikatury v posuzovaném případě odchýlit.
11. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
12. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.
13. Ustanovenému právnímu zástupci soud přiznal odměnu ve výši 8.228 Kč sestávající z odměny za 2 úkony [§ 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100 Kč za jeden úkon, celkem 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a z náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně